

Szegedi kabátokat is visznek a brüsszeli világkiállításra

Nagy sikert arattak a Szegedi Szőrme- és Bőrruhakészítő Vállalat készítményei az export-modellek budapesti divatbemutatóján

Már évtizedekkel ezelőtt megbecsülték külföldön a magyar szűcsmesterek kiváló munkáit. Ezeket a hagyományokat őrzik és szőrmeiparunk jó hírnevét öregbítik a szőrme-konfekció üzemei, köztük a Szegedi Szőrme- és Bőrruha Üzem dolgozói. A nagy szőrme-készítő üzemünk egy hónappal ezelőtt mutatták be 1958. évi belföldi kollekcióit. Csütörtökön pedig Budapesten a Bőripari Tudományos Egyesület Reálánoda utcai termében került sor az idei exportra készült modellek divatbemutatójára.

A Szegedi Szőrme- és Bőrruhakészítő Vállalat hat irhabunda-modellt vitt el különböző színekben erre a bemutatóra.

Volt közöttük rövid, háromnegyedes és hosszú irhabunda. A másik két szőrme-gyárral, a csepelivel és a Pannoniával együtt a bemutatott szőrme-készítmények színeiben a rózsaszín, a kék, a szürke és a homokszínű-árnyalat váltakoztak. Még 1956-ban nyolc színben, most

50 színben készítik a panofix-szőrme-készítményeket.

Az irhabőrök 25. a legkeresettebb hazai vadbőr, a pézsmá pedig 20 árnyalatban található. Bemutatták a baráti országokból, így Kínából, Mongóliából érkező gi-

da, bárány, mormota, nyers szőrme-készítményeket és az ezekből készített prémekeket.

A csütörtöki bemutatón 50 exportra készült bundát, 18 modellt sorakoztattak fel, amelyek a brüsszeli világkiállításra készültek.

A Szegedi Szőrme- és Bőrruhakészítő Vállalat négy kabátját fogadta el a zsűri.

Ezeket a kabátokat a brüsszeli világkiállításra is eljuttatják. A tervezők és szabászok új gallér- és ujjamegoldásokkal remélik. A szegedi irhakabátok kö-

zött olyan is van, amelynek gallérja négyféleképpen formálható: használható kapucninak, zippzár nyitása után pedig gallérnak is különböző formában.

A magyar, köztük a szegedi szőrme-készítményeket 16 országban viselik.

Kaphatók például a német, a svájci, a svéd és a norvég áruházakban is. A most bemutatott új modellek is bizonyára kivívják majd külföldi megrendelőink megelégedését.

Cikkeink nyomán

Ég már a villany a szőregi kátránygyári lakásokban

Lapunk 1957 november 27-i számában a »Segítsünk egymáson« rovat keretében tolmácsolta a szőregi kátránygyári munkáslakásokban lakók egy részének kérelmét. A lakosok a villanyvilágítás bevezetését kérték. A szőregi tanács teljesítette a jogos kérelmet, s most már ég a villany és szól a rádió. Az érdekeltek nevében Varga József (Szőreg, Gyár utca 10) mondott köszönetet a pártszervezetnek és a tanácsnak a gyors és eredményes munkáért.

A KISZ ÉLETÉBŐL

A tiszaszigeti KISZ-fiatalok új helyiségükben előadássorozatot szerveztek. Minden szerdán klubestjük van, amelyen a község pedagógusai, a helyi hatóságok tisztjei, értékes beszámolókat tartanak a kiszesek részére. Kézimunka-szakkört is alakítottak a tiszaszigeti ifjú kommunisták, amelyekre a KISZ-en kívüli fiatalok is eljárnak. Jelenleg háromfelvonásos szindarab tanuláshoz kezdtek. Működik a táncosportjuk is és elhatározták, hogy zenekart is alakítanak.

Szabó-varró szakkör kezd meg munkáját Ruzsán (Völ-

Csorva) a kiszesek kezdeményezésére. Mintegy 30 fiatal jelentkezett a községből a foglalkozásokra, amelynek vezetését Lakner Jánosné varrónő, a szegedi nőtanács tagja vállalta el. A szakkörön részt vesznek a KISZ-en kívüli fiatalok is.

A Szeged-béketelepi KISZ-szervezet szeptemberben alakult meg. Október óta már négy műsoros előadást tartottak a telepi iskolában — mivel saját helyiségük nincs. Ilyen körülmények között mégis eredményes munkát végeznek a béketelepi ifjú kommunisták. Rendszeresen tanulnak újabb villámtréfiákat, táncokat és a közeljövőben a Szegedi Ásztalos Kisipari Szövetkezetben is vendégszereznek. Korábban idős, egyedülálló asszonyoknak segítettek cukorrépat, burgonyát szedni, és a kukoricahordásban is segítkeztek. A KISZ-szervezet a Szegedi Gyufagyár patronálja, és az üzem segítségével lendítő erőt ad a béketelepi KISZ-kollektívának.

A szegedi járás KISZ-szervezetei közül Mórakalmán alakult meg a második kétéves mezőgazdasági tanfolyam. KISZ-en kívüli fiatalok is jelentkeztek tanfolyamra, amelynek elvégzése után a résztvevők különböző fokozatú jelvényeket kapnak. Ugyanakkor mindazok, akik elvégezték a kétéves mezőgazdasági tanfolyamot — amely 25 hallgatóval Mórakalmán hétfőn kezd meg munkáját —, évkezdvevényben részesülnek a mezőgazdasági technikumba való jelentkezésük esetén.

A Szegedi Hangszerkészítő Vállalat és a városi tanács KISZ-szervezete pénteken közös klubdelutánt tartott. Ebből az alkalomból a fiatalok felkérésére Ladányi Benedit, a városi tanács első elnökhelyettese »Elményeim a Szovjetunióban« címmel tartott előadást. A városi tanács KISZ-szervezetének kultúr helyiségében tartott klubdelutánon közreműködött az Első Szegedi Általános Munkás Dalegylet is.

Az új esztendőben már 21 fiatal lépett be Röszkén a KISZ-szervezetbe. A korábbi 16-os taglétszám 37-re emelkedett. A fiatalok Szigligeti: »Cigány« című népszínművét tanulják. A próbák már javában folynak és a darabot február második vasárnapján mutatják be a község kultúr-otthonában.

Egyhetes titkári tanfolyamon vesznek részt a szegedi járás KISZ-szervezeteinek titkárai Hódmezővásárhelyen. A január 20-tól 25-ig tartó tanfolyamon a járási KISZ-titkárok megbeszélnek a legfontosabb szervezeti teendőket, az ifjúság nevelésének módszereit, a KISZ-en kívüli fiatalokkal való foglalkozást és mindazokat a feladatokat, amelyek a KISZ-szervezetek-re hárulnak.

Az NDK nagykövete tegnap ismét találkozott Csongrád megye és Szeged vezetőivel

Látogatás egy termelőszövetkezetben

Mint már hírt adtunk róla, csütörtökön a Német Demokratikus Köztársaság rendkívüli és meghatalmazott magyarországi nagykövete, Rudolph Helmer és a nagykövetség kultúrattaséja, Helmut Zwiens Szegedre látogattak. A nagykövet és kísérete egy nappalmeghosszabbította szegedi látogatását és tegnap délelőtt a városi tanács elnökét, Biczó György elvtársat felkereste hivatalában. Hosszú beszélgettek a tanács vezetőivel. A beszélgetésen jelen volt a megyei pártbizottság képviselőjében Ábrahám Antal elvtárs, valamint a Csongrád megyei tanács v. b.-elnöke, Papp

Sándor elvtárs és a városi tanács v. b. titkára, Nagy Miklós elvtárs. A megbeszélésen a városi pártbizottság részéről Simon Béla elvtárs, az Idegenforgalmi Hivatal részéről pedig Gács György elvtárs volt jelen.

A beszélgetés baráti légkörben folyt, majd ezt követően a nagykövet és kísérete, valamint a megbeszélésen jelenlevő párt- és tanácsi vezetők Csongrád megyében termelőszövetkezeti látogatást tettek. A nagykövet közel kétórás autótúrában közösen ismerte meg Csongrád megyében hazánk délföldi részével. Az út végén látogatást tett az eperjesi Ifjú Garda Termelőszövetkezetben, ahol Kiss Tamás tsz.-elnök fogadta a kedves vendégeket.

A beszélgetés során Rudolph Helmer nagykövet melegen érdeklődött a termelőszövetkezet belső élete és eredményei iránt, s megtekintette a hatalmas gazdaság belső jellegzetességeit. A termelőszövetkezet vezetőivel és dolgozóival folytatott beszélgetés után a nagykövet ös-

szefoglalva az ott tett látogatás tapasztalatait, kijelentette, hogy véleménye szerint az eperjesi Ifjú Garda Tsz tagsága és vezetősége az ellenforradalmi megrázkódtatásokból okulva még hűségesebb a termelőszövetkezeti eszméhez, a szocialista nagyüzemi gazdálkodáshoz, amit elsősorban ismertett, jó munkája tanúsít.

Hangsúlyozta, hogy véleménye szerint Magyarország még erősebb, mint volt, s a szocializmus győzni fog, mert útjai biztosak. Beszélgetéseinket — mondotta — nem mint diplomata folytattam, hanem mint elvtárs, egymásnak segítve: és ez a döntő.

Végezetül Papp Sándor v. b.-elnök megköszönte a nagykövet és kísérete Csongrád megyében tett látogatását, hangsúlyozva, hogy legközelebb már mint régi jó ismerőst, barátunkat és elvtársunkat üdvözölhetjük ismét a nagykövetet Csongrád megyében.

A nagykövet a koraesti órákban visszautazott Budapestre.

Kétszáz vagon vöröshagymát exportálnak a megyéből

Az ország lakossága zöldség-szükségletének jelentős hányadát a MÉK szállítja az üzletekbe, az ellátatlan városokba. Ezenkívül természetesen gondoskodik arról is, hogy az arra alkalmas zöldségfélék elkerüljenek a külföldi fogyasztókhoz. Csongrád megyéből jelenleg vöröshagymát és kelt, valamint fejes káposztát szállítanak külföldre. Az előbbiből Angliába, Svédországba és Nyugat-Németországba az első fél évben 200 vagonnal exportálnak, míg az utóbbiból Csehszlovákiába küldenek 50—60 vagonnal.

Ezenkívül szállítanak az ország legkülönbözőbb vidékeire napi 15—18 vagonos tételben gyökeret, káposztát, vöröshagymát és egyéb, a háziasszonyoknak nélkülözhetetlen zöldségféléket.

A szállítások mellett gon-

dot fordítanak arra is, hogy ebben az évben szintén megfelelő mennyiségű gyümölcs- és zöldségfélék juttassanak a bel-, illetve a külkereskedlemnek. Ezért most kötik a különféle termelési szerződéseket a megye termelőszövetkezeteivel és egyénileg dolgozó parasztsággal.

Gondoltak arra is, hogy az átvett árut megfelelő módon tudják raktározni és szállítani. Ennek érdekében Szaty-mazon iparvágányt építtetnek, amelyet valószínűleg az első negyedében adnak át a forgalomnak. Ugyanitt 100 méter hosszú gyümölcscsomagoló létesítenek, de terveket vették jegyzem létesítését is. Ezenkívül Makón egy 210 és egy 450 vagonos csővázashagymaraktár épül, hogy a jövőben ne okozzon különösebb gondot a felvásárló áru raktározása.

Nem ad az állam?

Autóbuszra várunk csütörtökön este: a mihályteleki buszra. Fél 6-kor be is gördül egy kocs, Mihálytelekről jött, de félreállítják a Kiss utcába, ez a rendelkezés. Az utasok — iskolás gyerekek, munkából hazasielő lányok, asszonyok, férfiak — toporognak, fáznak a megszokott, jeges északi szélben. A kocsirányító bent beszélget a jó melegen, mit neki az egész didergő sokadalom.

Háromnegyed hat után végre bedöcögött egy másik kocs. Vanszorog, úgy mozog, mint a csiga. A nép megrohanná, a hidegben elgémbebedett tagok már sajogva követelik a jótékony meleget, de az újabb utasítás az, hogy ez a kocs rossz, nem indul. Az utasok morognak — igazuk van —, s megkérdem a kocsirányítót:

— Mikor lesz kocs? Félvállról kapom a választ: — Nem tudom. — Miért nincs? — Mert nem ad az állam! A válasz durva, cinikus és felháborító. Nem ad az állam? Hát talán az egész autóbusz-

parkot a saját zsebéből ajándékozta Szegednek a kocsirányító? Ugy emléksznék, tízegyházzal ezelőtt sem Tápé-ra, sem Mihálytelekre, sem Szőregre, sem másra nem jártak Szegedről autóbuszok. A szocialista állam adta Szegednek az autóbuszjáratokat, s azt a kocsit is, amelyet húsz perccel félreállítottak, s most még csak az viszi ki az utasokat Mihálytelekre. Ha ezt előbb is megteszik, megspórolják az utasoknak a majdnem húszperces vacogást.

Nem hisszük, hogy ha a kocsirányító a vállalatnak, vagy saját magának szervezési ügytelenségét, az utasokkal szemben való nemtörődomségét ilyen nyelvre és ellenséges módon az államra hárítja, az sokat árthat az államnak, hiszen mindenki látta, hogy miről van szó. Sokkal többet árt az ilyen stílus a kocsirányítónak, aki ezzel a nagyhangú kijelentésével nemcsak azt árulta el, hogy az utasokkal szemben nem érez semmi felelősséget, hanem azt is, hogy ilyesmi az állammal szemben sem él benne.

— Szig. —

JUGOSZLÁVIAI EMLÉKEK

Beszélgetés egy szegedi munkással, aki egy hónapot töltött déli szomszédunknál

Néha olyan romantikus udvarokra talál az ember Szegeden, hogy azt hiszi, a kapun átlépve egy fél századdal zuhant vissza a múltba. A nagy tölgyfakapun még díszes portál csillog, a kapualjban a villanykörte dacol a huzattal, az udvar meg az egymás háttára épített disznó- és csirkeóljaival, várfokszzerűen magasodó csipkézett kerítéseivel, egész fölkközött állapotában olyan, mintha most is a tanáról benyikorgó hetipiacos parasztkocsikat várná.

Ilyen régi udvar a Szegedi Tatarozó Vállalat címfestőműhelyének az udvara is. Mielőtt a műhelyajtón benyitnék, még meg is állók egy pillanatra körülnézni még egyszer — igen, ilyen udvarokon sétálgatott kocsitól kocsig valamikor Tömörkény, vallatni a szegedi tanárvilág embereit.

Vallatni jövők én is, Liscsevics Lajos elvtársat akarm kibeszéltetni, aki tizenhét év után a közelmúltban utazott át Jugoszláviába testvéri látogatásra, ott élő rokonaihoz.

Kérdésemre, hogy Liscsevics elvtársat keresem, őshajú, barna arcú férfi teszi le az ecsetet. Elcsodálkozik kissé, mikor megtudja jövetelem célját, de azután egyre inkább belelebeg a beszélgetésbe. Szinte még kérdeznem sem kell semmit, ömlenek a szavak, az élmények belőle.

— Érdekes ország a mi számunkra Jugoszlávia — mondja. — A második világháború előtt ennek az országnak nem volt számottevő ipara, s a szocialista rendszer építette ki a nagy fejlődésnek indult nehézipart. Egy ilyen nehézipari bázis például Zenica. Ez a város a királyság alatt 7—8 ezer lakosú hegyi község volt, ma nagy ipari központ, több mint 40 ezer lakossal, nagyvárosi stílusú élettel. Ez a rohamos fejlődés, az építkezés láza az egész országra

jellemző. Szabadkán ért engem ennek láttán az első meglepetés. A város déli részén lebombázott városnegyed helyén ma pompás palotások állnak. A második meglepetést Ujvidéken éltém át. Ujvidék lélekszáma talán kisebb város, mint Szeged, mégis úgy maradt meg emlékemben, mint a fény és a forgalom városa. Neonfényvel világított utcák, pompás áruházak, gyönyörű épületsorok, s óriási forgalom. Ez az, ami ezt a várost jellemzi. A Rex-palotával szemben például a múltban kis földszintes bazár sorakoztak, mint itt nálunk a Püspökbazár. Most hatalmas áruház áll ott, benne minden kapható a szögtől a perzsa szőnyegig. Ujvidéken különösen nagyon szép kis kávéházak is vannak. Ottlétemkor nyílt meg a Zsuta Szala, a Sárka Szalon. Ezt a ragyogó ízléssel berendezett kis kávéházat egy gondozatlan, lebujszerű vendéglő helyére építették az újvidékiek.

— Palics milyen? — kérde-

dem. — Palicsra is alig lehet ráismerni. Nemzetközi fürdőhellyé vált, állatkertje van, közösesítették, s rengeteg új ház épült.

— S hogy élnek az emberek?

— Nagy általánosságban talán úgy, mint nálunk, nem jobban. Az élelmiszerek körülbelül a mieinkkel azonosnak, s a ruházati cikkekéi is. Érdekes, számomra furcsa dolgot figyeltem meg az üzletekben. Vannak nagy mennyiségben piacra dobott tömegáruk, amelyeknek az ára körülbelül olyan, mint a mi konfekció árúkné. A mérték azonban már viszonylag drágább. Más furcsaság, hogy ugyanannak az árúnak — különösen az élelmiszernél van ez így —, olcsóbb az ára a nagy áruházakban, mint a kis üzletekben.

— Iparcikkek

kaphatók-e megfelelő mennyiségben?

— A minőség az általam látott áruknál mindig birta a kritikát. A jugoszláv ipar csak ma kezd tulajdonképpen kiépülni, s ezért némely területen drágábban termel, mint a miénk. Különösen a finommechanikai ipar, az elektrotechnikai gyártmányok ára magas a mi szemünknek, bár 1956 óta a rádiók ára például jelentősen csökkent, s ma már lehet venni 1600 forintos árúknak megfelelő összegért is rádiót. A jugoszláv gyártmányú Tekla rádiók is nagyon bevéltak, s a közönség is szívesen veszi őket.

— Hogy érezte magát Jugoszláviában?

— Én vendégként érkeztem ki, s mindenki vendégként fogadott. Márcsak ezért is kedvesen gondolok vissza az ott töltött egy hónapra. Valami azonban különösen megragadott, amiről itthon már sokat beszéltem. Az hogy ott milyen erős

a szocializmus építésének akarata

a tömegekben. Tudom, hogy nálunk a tavalyi ellenforradalom sok mindent felkavart, de azt is felmérhettem, hogy mi — hiszen fejlettebb iparunk van —, valamivel jobban élünk. Az egyéntől kevesebb áldozatot kíván a szocializmus építésének szolgálata, nálunk, mint Jugoszláviában. Összintén szólva szinte irigylem, hogy ott mennyire közügy egy gyár, bérház, üzletház, vasútállomás felépítése. Mindenki beszél róla, mindenkit érdekel, mindenki büszke egy-egy új megvalósított tervre, új eredményre.

Futnak a percek. Liscsevics elvtársat várja a munka. Még be sem csukta az ajtót, máris az üvegtábla felé hajol, s kezében fűrgén mozdul az ecset. Dolgozik, hiszen két gyereket nevel, s az idén is ki szeretne menni Jugoszláviába, rokont látni.

(—csi)